

Harteloze Jezus

Het langwerpige zaaltje in de Gerard Scholtenstraat dat als zondagsschool dienstdeed, ontving geen daglicht. De gepleisterde wanden waren tot manshoogte betimmerd met donkerbruine schrootjes, afgewerkt met een sierlatje waarop tijdens de kerstviering kaarsjes stonden.

Omdat ik nog bij de kleintjes hoorde, zat ik altijd op de voorste rij met uitzicht op de lichtpeertjes, de kale muren vol salpeteruitslag, het katheders en de piano. Mijn broer en zusje zaten al bij de groten. Op de achterste rijen kon je fluisteren en gniffelen als het saai was, vooraan was je meteen de pineut. Maar misschien kregen we vandaag een mooi verhaal?

Na het openingsgebed zongen we uit volle borst gezang 119, een krijgshaftig lied met een ritme waarop onze bovenlijven vanzelf meedeinden:

*Gordt u aan! Gordt u aan!
Gordt u moedig tot den strijd!
Op, tot werk roept God zijn kind'ren,
Weest tot zijnen dienst bereid!
geen zwakheid u verhind'ren.
Komt, de meester zelf gaat ons vooraan!
Gordt u aan! Gordt u aan!*

Al wist niemand van ons wat 'gordt u aan' betekende, al zongen de kleintjes 'schortje aan', al ging ook de rest van het lied onze pet te boven, na het laatste couplet:

*Draagt uw kruis den Meester achteraan.
Sluit u aan! Sluit u aan!*

waren we wel allemaal goed wakker.

De zondagsschooljuf liet haar handen van de pianotoetsen glijden en legde die devoot in de schoot. Met ontzag keek ze op naar de meester die achter het kathedreraam plaats nam, de Kinderbijbel opende en daarbovenop het groene schoolschriftje legde met de aantekeningen waaruit hij iedere zondag een verhaal samenstelde. Terwijl de meester voorovergebogen in zijn schriftje tuurde, wachtte iedereen geduldig. We wisten dat hij – alvorens te gaan spreken – eerst de handen in zijn zakken stak, dan een stap naar achteren deed en lichtelijk achteroverleunde om vervolgens naar een punt op de zoldering te gaan staren alsof zijn verhaal daar vandaan moest komen.

Hij was zover. Hij kuchte en begon te vertellen: ‘Op een dag waren de discipelen in een boot aan het vissen. En ineens stak er een storm op.’

O, dát verhaal! Dat kenden we allang, maar misschien maakte meester er toch nog iets spannends van?

‘Noodweer over het meer van Galilea. Want, jongens en meisjes, vergis je niet, het kan daar stormen. Jullie denken natuurlijk: ach, zo’n meertje! Maar het is geen Kralingse Plas, het is veel en veel groter en het kan daar echt spoken!’ Dat wisten we. Zouden er nog stukken in de Bijbel staan die we niet kenden?

Naarmate onze voorganger meer golven in zijn verhaal stopte, werden zijn wangen vlekkeriger. Inmiddels focuste hij niet meer op de zoldering. Hij keek naar ons, maar zijn blik was diffuus. Zag hij ons wel of zag hij alleen het bootje in de storm? ‘En plotseling...’ Hier wachtte hij om ook de slechte luisteraars bij de les te halen (hij zag ons dus wèl!)... ‘plotseling zagen de discipelen in die boot een schim over het water aankomen. En bang dat ze waren! Dat zouden jullie ook zijn.’ Van dat laatste was ik niet zo zeker. Wij wisten immers wie er in aantocht was.

‘Dus midden in die duisternis, waarin de boot gevaarlijk schommelde en bijna kapseisde, dat is dat hij bijna omsloeg,

kwam er een schim aan. Nee, doe die vingers even naar beneden. Eerst luisteren, straks mogen jullie. Dus die schim kwam dichterbij en dichterbij en ze waren heel bang, doodsbang zelfs. Ze vreesden met grote vreze. Maar laat die schim nou Jezus zijn! Dus, alle discipelen meteen gerustgesteld. Maar natuurlijk moest die ene discipel die zo onstuimig was, precies, dat was Petrus, goed zo, maar nu niet meer voor je beurt praten, Petrus dus, die moest natuurlijk weer Jezus tegemoet gaan. Dus die stapte meteen, zonder aarzeling, uit de boot en liep net zo makkelijk over het water alsof het de Coolingsel was.’

‘Hoe kon hij dat? Ik zei toch vingers naar beneden!!! Hoe kon Petrus dat? Hoe kon hij over het water lopen? Dat kon hij omdat zijn geloof zo groot was. Jezus zag hem aankomen. Niets aan de hand. Totdat Petrus ineens voelde hoe hard het eigenlijk woei en hoe donker het eigenlijk was. En toen dacht hij er ook ineens aan hoe vreselijk diep het water onder hem was. Hij begon dus te twijfelen. Eerst was zijn geloof in orde en kon hij over het water lopen. Maar toen hij ging twijfelen, nam zijn geloof af en begon hij te zinken...’

Dat hoefde ons niet uitgelegd te worden. Wij waren doorkneed in het kerkelijk jargon en het Christelijk denken en wisten allang dat elke ongelovige de consequenties van dat ongeloof aan zichzelf te danken had. Jammer en gruwelijk en je hoefde het er niet mee eens te zijn, maar zo was het nu eenmaal.

In het boekje dat ik van de zondagsschool als kerstcadeau gekregen had, stond een onheilspellend donkere tekening waarop de kleingelovige bij wie de golven de neus al binnen spoelden, met wijd opengesperde ogen, radeloos een arm uitstak naar de over het water aanwandelende Jezus. Dat Petrus in doodsnood was, liet Jezus van zijn koude kleren afglijden. Op de tekening maakte de Zoon van God allesbehalve haast, terwijl Hij toch zag dat Petrus aan het verzuipen was!

Had hij zijn rok niet kunnen opschorten en het op die nog steeds kurkdroge sandalen op een rennen zetten om te redden wat er nog te redden viel? Zelfs Jezus’ gelaat bleef onbewogen.

Natuurlijk wisten we dat Hij Petrus zou redden. Ook als de discipel bij de volgende golf kopje onderging wat – gezien de

hoogte van de schuimkoppen en de duistere stormvlagen die de zee opzweepten – zeker zou gebeuren.

Maar waarom moest die doodstrijd langer duren dan nodig was? Waarom was Jezus zo harteloos terwijl Hij toch de God van Liefde en Barmhartigheid werd genoemd? Ik kon mij niet in Hem verplaatsen. Dat bleek ook absoluut niet de bedoeling te zijn. Niemand kon zich meten met God. Zelfs een poging daartoe gold al als een aanmatiging, zo niet als een doodzonde. Waren wij niet allen kleingelovigen? Ik zelf was zo kleingelovig, dat ik niet eens geloofde dat ik op water zou kunnen lopen. Of kwam dat omdat ik het in het zwembad vele malen had geprobeerd?

Ik had het boekje met het angstaanjagende plaatje dichtgeslagen en ver onder mijn bed geduwd, want een Bijbeltekst verscheuren of weggooien durfde ik niet. Je wist nooit of zich dat niet op je zou wreken.